

ansvarligt for de stigende udgifter, men regeringen havde forsømt sin pligt til at give folketinget det fornødne overblik over statsfinanserne og derigennem mulighederne for dækning af udgifterne.

Men det var nu ikke rigtigt, at det store behov for midler i lige grad skyldtes oppositionen og regeringen. Regeringen havde f. eks. ikke fulgt oppositionens råd om at forhøje folkepensionsbidraget, allerede da man indførte den fulde folkepension. Oppositionen havde været imod tvangslånet, der nu skulle tilbagebetales, hvilket indebar en forringelse af statsfinanserne på 300 mill. kr. fra det ene år til det andet. Og endnu manglede der oplysning om beløbene til landbrugsstøtten og til tjenestemændene. Finansministeren budgetterede nu med et overskud på 1.000 mill. kr., men det måtte i folketingsudvalget nærmere belyses, hvorfor ministeren havde valgt netop dette tal. Man måtte samtidig være opmærksom på, at overskuddene havde en tendens til at blive større end budgetteret.

De konservative kunne acceptere overbudgetteringen under forudsætning af, at overskuddet overførtes til nationalbanken og ikke anvendtes til statens almindelige udgifter. Det kunne være en rimelig politik at anvende en del af overskuddet til køb af obligationer, men i det omfang dette skete, gik pengene ud i omsætningen igen. Det ville være bedre at støtte obligationskurserne ved at få folk til at købe obligationer for deres egne penge. Der var imidlertid intet i regeringens forslag, der kunne fremme den private opsparing. Tværtimod ville de have en negativ virkning. Under forhandlingerne i udvalget ville det være nødvendigt at finde frem til vidtgående foranstaltninger til fremme af opsparingen, og man måtte begrænse statens udgifter. Hvorfor kunne der ikke gennemføres arbejdsbesparende foranstaltninger i statsvirksomhederne? I øvrigt ville der ikke være arbejdskraft nok til den foreslåede stigning i statens anlægsvirksomhed. Der var her en skjult reserve i budgettet, ligesom der også i skønnet over indkomstskatterne var en skjult reserve.

Nye skatter og afgifter var nødvendige, men ikke til så store beløb. Brugsforeningsskatten måtte realiseres nu, og man måtte arbejde henimod en skattereform med lettelser i de direkte skatter, eventuelt i forbindelse med indførelse af en merværdiafgift.

Baunsgaard (RV) gjorde opmærksom på, at der manglede væsentlige oplysninger, før man kunne nå til en forsvarlig løsning. Spørgsmålene om landbrugsstøtten og om overenskomsterne måtte afklares. Bortset herfra måtte man først undersøge, hvor meget statens udgifter kunne begrænses, og lovændringer til dette formål blev nok nødvendige. Man måtte dog undgå at beskære de store statsinvesteringer, der var nødvendige for den videre udvikling af samfundet. Så man på de foreslåede afgifter, måtte de radikale være imod elafgiften, annonceafgiften, guld- og sølvafgiften, benzinafgiften og arve- og gaveafgiften, og de nye regler i udskrivningslovforslaget om børne- og persontilskud var for vidtgående. Man kunne nok til-